

.....„sufletul" de trup. O capacitate pe care o exercit cu singurul scop de a înțelege mai bine funcționarea mecanismelor interioare ale vieții.

Ca de obicei, nu mă voi exprima în numele vreunei filosofii, teorii sau credințe, al vreunei tradiții religioase și, în orice caz, al vreunei dogme. Cuvântul meu va fi liber; va fi, ca întotdeauna, cel al unui martor al Invizibilului al cărui sarcină este de a oferi chei de înțelegere și de liniștire a pasagerilor lumii densității care suntem, cu toții.

1) In ce constă, mai exact, reîncarnarea?

Reîncarnarea este consecința acelei legi naturale care împinge, ceea ce numim în general un suflet să îmbrace forma unor diferite corpuri de-a lungul timpului și, prin urmare, să trăiască o multitudine de vieți în condiții adesea foarte diferite. Motorul său este învățarea Vieții cu un mare V în scopul dezvoltării unei înțelepciuni care va duce ființa la o stare de Trezire, apoi la Eliberarea ei, cu alte cuvinte, încetarea suferințelor sale și spre o Completitudine infinită.

Cu toate acestea, termenii folosiți contează prea puțin pentru că variază de la o cultură la alta; ceea ce contează fiind să înțelegem bine principiul de bază al reîncarnării, cel al nevoii fiecărei conștiințe de a se perfecționa pentru a se sustrage treptat angrenajelor dureroase ale dualității și a cunoaște în sfârșit, starea de Unitate.

O asemenea lege, după cum vedem, este de o corectitudine absolută, deoarece, prin matematica sa internă, face ca toate ființele conștiente de sine să treacă printr-o multitudine de experiențe în centrul Materiei dense. Ea este ceea ce mă face să spun că densitatea se prezintă, prin urmare, drept cel mai precis și imparțial învățător... ceea ce înseamnă și binele cel mai exigent, cel mai generos și iubitor dintre învățători.

Admiterea acestui lucru și înțelegerea sa intelectuală este destul de ușoară dacă reușim să ne eliberăm oarecum de formatarea culturii noastre occidentale. Atunci spunem: „De ce nu?" iar mentalul nostru reușește rapid să fie satisfăcut de ceea ce vede drept o filosofie acceptabilă, care poate fi discutată cu amabilitate la o cină, cu o argumentare în care logica își găsește locul.

Dar după aceea? Nimic sau nu mare lucru, deoarece înțelegerea reală a mecanismelor reîncarnării și a tot ceea ce acestea induc nu ține de aderarea la o doctrină filosofică, deoarece ea nu se adresează mentalului căruia îi place să argumenteze și să se asculte. Ea o pulverizează. Cere o integrare care trebuie să caute ființa până în celulele sale. Vă conduc mai ales în această direcție.

2) Ce anume se reîncarnează, de fapt?

Întrebarea poate surprinde, dar nu este banală și este justificată într-o lume ca a noastră, unde, imediat ce ne aplecăm asupra întrebărilor de natură metafizică, ne place să disecăm de dragul vorbirii și pentru că un lucru complex pare mai realist și mai credibil decât unul simplu.

Aceasta face diferența între abordarea strict metafizică și căutarea spirituală în sensul primordial al termenului. Dacă cea dintâi este importantă, nobilă și respectabilă, nu ar trebui să ne oprim la ea când aspirăm să avansăm „în sine".

Îmi amintesc de aceste discuții intense în care mă lăsam odinioară prins în capcană în fața

unui discurs în care „se” încerca să mi se demonstreze că „ceea ce” se reîncarnează nu este altceva decât un fel de bucată de conștiință care transmite unele amintiri sau iluzii de amintiri.

Atunci se pune problema unei scânteii care, prin atracție, sfârșea prin a găsi un corp de carne mai mult sau mai puțin compatibil cu ea, în funcție de o întreagă rețea de circumstanțe care ne scapă.

Pe scurt, conform acestei teorii, nu s-ar reîncarna un suflet individualizat, ci un fel de „parfum” de ființă și experiențe dintr-o personalitate care se va fi dizolvat pentru totdeauna. În virtutea acestui raționament, orice formă de viață care ar dispărea ar deveni, prin urmare, automat și...

Capitolul IV – Între solitudini și complicități Pg 70-71

La originea tuturor acestor lucruri, nu se poate decât să se simtă Inteligența sublimă - unii ar spune divină - care are înțelepciunea de a aștepta cel mai bun moment, cel mai favorabil ca fiind cel mai constructiv pentru recoltare.

Când suntem conștienți de acest adevăr, poate să ni se pară dificil, încercați să-i spuneți unei persoane al cărei parcurs necesită mult efort, că totul va fi cu siguranță mult mai simplu într-o viață viitoare, dar nu neapărat în următoarea.

Tot ceea ce ține de domeniul sufletului și al spiritului lucrează și se maturizează prin durată și răbdare. La nivelul tipului de încarnare în care încă ne aflăm în această lume, ne dovedim incapabili de a judeca relevanța ritmului dintre însămânțările și recoltele noastre.

5) Viețile pe credit

Pe lângă Ghizii încarnării, al căror rol în procesul întoarcerii noastre în această lume l-am menționat deja, trebuie să evoc acum existența unor Prezențe foarte luminoase, tocmai acelea care permit concretizarea acestui proces. În mod tradițional, le numim Maeștrii Karmei.

Ele sunt hiper-Conștiințe născute dintr-un Val de Viață anterior vieții noastre și al cărui rol este de a da - sau nu - un acord definitiv coborârii unui suflet într-un anumit model de încarnare, mai degrabă decât altul. Fără îndoială astfel de acorduri rezultă dintr-o multitudine de circumstanțe și conjuncții vibratorii de complexitate extremă care nu sunt în niciun caz accesibile inteligenței umane.

Dacă evoc aici existența lor în misiunea lor decisivă, este pentru a nu trece cu vederea un fenomen de ordin karmic destul de special, care autorizează ceea ce eu numesc „vieți pe credit”. Ca să mă fac înțeles, nimic nu se compară cu un exemplu, chiar dacă acesta din urmă ar putea părea simplist sau caricatural.

Imaginați-vă o personalitate sufletească, aceea a Domnului X care se confruntă cu necesitatea de a se reîncarna. Acest suflet emite în mod evident dorințe, arc preferințe, chiar dacă este conștient că alegerile sale vor fi în mod necesar limitate în funcție de bagajul său karmic un pic „îngreunat” de anumite aspecte.

La sfatul Ghizilor săi, el vede atunci „ușile” care se deschid, cu circumstanțe și indicații... doar că se revoltă în fața lor și formulează dorința intensă de a moșteni o încarnare mult mai plăcută

și mai ușoară decât aceea căreia i-ar fi mai degrabă destinat, cu toată acuratețea.

În fața Ghizilor, argumentul său este simplu și ia forma unei pro-misiuni globale în care chiar îi place să creadă. O voi schița aici în aceste câteva cuvinte sub forma unei cereri: „Acordați-mi o viață cât mai frumoasă... fizicul, bogăția, relațiile, un potențial... și voi face mult bine cu toate acestea..!

Ghizii îi răspund, desigur, că nu „așa", se întâmplă lucrurile, că memoria sa karmică profundă nu îl predispozează la acest lucru și că există încă multe lucruri la care mai trebuie lucrat...

Dar sufletul-personalitate al domnului X insistă și insistă. Da, el poate face bine, promite, asta îl va face, de asemenea, și pe el să evolueze, este convins de asta! Și este sincer.

Dorința lui este, de altfel, atât de puternică încât se abuzează pe el însuși și o transformă într-un fel de nevoie vitală, o necesitate energetică...

Un „tren de unde", care va fi captat de către Maeștrii karmei, care îi vor ține cumva acest discurs interior: „Acesta îți va fi dat... dar responsabilitatea ta în această viață va fi cu atât mai mare cu cât vei sfida Legea Justiției."

Toate acestea înseamnă că dacă domnul X obține schema de viață dorită cu atâta ardoare, el va fi asemenea unui debitor care are un proiect care poate fi atractiv, dar care nu este deloc sigur de a fi în măsură să poată restitui potențialul care i-a fost acordat, din lipsa capacităților personale reale și a maturității.

Cui să îl restituie? Celei mai frumoase părți din sine însuși, încă nerealizată nefiind încă conștientizată și atinsă. În termeni imaginari și oarecum umoristici, domnul X va fi cerut și obținut un „credit"; el va avea un „cont în cer"... și îi va fi debitor câtă vreme nu își va îndeplini angajamentele.

Capitolul VI – Câteva chei de creștere Pg 116-117

8) De la delăsare la abandonarea controlului

Am observat de multe ori că două noțiuni erau ușor greșit înțelese, aceea a acceptării și cea a detașării. Să luăm în considerare mai întâi acceptarea.

Aceasta este adesea confundată cu atitudinea de „delăsare", de non-angajare, chiar de indulgență. Când despre detașare, mulți dintre cei care se gândesc să o manifeste în timp ce pretind o anumită înțelepciune, în realitate se refugiază mai degrabă în spatele unei răceli protectoare. Unii se vor preface atunci că sunt înzestrați cu privirea vulturului care vede cu siguranță mai departe decât toți ceilalți, în vreme ce alții se vor replia la adăpostul celebrei formule passe-partout: „Aceasta nu este problema mea."

Să ne întoarcem acum la atitudinea care constă destul de mult în a „lăsa lucrurile să se întâmple" sub pretextul că toată lumea, totul și orice popor, are karma sa, calea sa de urmat și, în cele din urmă, totul este la locul său. Chiar dacă este teoretic exactă, ea nu poate fi apărută pentru că nu ia în considerare importanța interacțiunii sufletelor în dinamica evoluției lor.

A afirma, de pildă: „Nu este problema mea" despre orice, înseamnă pur și simplu a ignora sau a nega faptul că toate viețile, toate traseele și „destinele" sunt strâns legate, precum toate

celulele unui singur corp.

De asemenea, înseamnă să nu realizăm că, dacă ne confruntăm cu o anumită nedreptate, dificultate sau suferință în alții, acest lucru are motivul său de a figura pe foaia noastră de parcurs. Care este acest motiv? De cele mai multe ori răspunsul este simplu: dezvoltarea compasiunii.

Deci karmele noastre se influențează continuu unele pe altele. A ne intersecta cu durerea altcuiva nu înseamnă nimic dacă nu facem decât să o observăm sau să o deplângem fără să reacționăm. Repet, acceptarea înțeleaptă a dinamicii karmei nu are nimic de-a face cu atitudinea fatalismului care împinge la „delăsare”.

Trebuie să înțelegem că atunci când un motiv de angajament ni se prezintă, înseamnă că sunt șanse ca acesta să figureze în contractul sufletului nostru. Nimic nu vine să ne bată la ușă degeaba.

Să ne întoarcem acum la faimoasa abandonare a controlului... Ce este aceasta, mai exact? Este rezultatul unei decrișpări, atât mentale, cât și emoționale, precum și al unei încrederi totale în intenția constructivă a ceea ce propune momentul prezent.

Ea constă într-o separare de ego în aspectul său greoi. Prin urmare, se poate înțelege că abandonarea tensiunilor din care acesta provine este foarte diferită de „delăsare” în general egoistă, despre care am discutat anterior.

A ști cum să abandonăm controlul în fața unei situații dificile sau a unui eveniment dureros pe care Inteligența Viului o pune în scenă fără a ne fi posibil să îi întrerupem cursul este, prin urmare semnul unei maturități a sufletului.

Ar fi greșit să vedem aici resemnarea, un sentiment asemănător fatalismului, pentru că abandonul controlului este întotdeauna impregnat cu un fel de cunoaștere intuitivă exactă a ceea ce trebuie să fie, conform unui scop asupra căruia personalitatea noastră reîncarnată nu are niciun control.

Intr-un fel, abandonul controlului înseamnă a pune „între mâinile Divinului” o situație dată și, în acest sens, este fără îndoială agentul de dizolvare a anumitor urme de Samskara în noi. Fluidizează mentalul în loc să fixeze în el o energie de tensiune care se va reîntoarce să ne viziteze mai devreme sau mai târziu.

Cum să învățăm să abandonăm controlul și să facem din asta una dintre preocupările majore ale căii noastre de viață? Răspunsul este întotdeauna același: Prin Serviciul fără vreo așteptare de răsplată, prin Rugăciune și simțul Sacralului pe care el îl dezvoltă, în cele din urmă prin miile de aspecte ale Meditației care ne fac să pătrundem atât în adevărata noastră natură cât și în aceea a funcționării iubitoare a Universului.

Capitolul IX – Regăsirea Memoriei Pg 147-148

.....controlului, această postură de încredere care a fost deja discutată mai sus.

Un lucru este sigur: Când adevărul interior este cel care se exprimă cu adevărat, judecata nu își are locul.

3) Ce fac cu viața mea?

Intr-o lume care ne invită în mod constant la împrăștiere, există vreo întrebare mai centrală decât aceasta?

Cu toate că mulți dintre noi fac totul pentru a o evita de teama a ceea ce s-ar putea descoperi în spate, cu toate acestea, rămâne de neevitat, deoarece prinde din urmă pe oricine, mai devreme sau mai târziu.

Este ușor să înfruntăm această întrebare în societatea noastră făcând efortul lucidității? Cu siguranță nu dat fiind că jocul comunității noastre umane, care are o înclinație serioasă spre somnambulism ne incită constant la descentralizare în timp ce pentru a se smulge din epuizanta Roată karmică a Samsarei, trebuie căutată, în primul rând, Axa acesteia.

Pacea noastră interioară, reunificarea noastră cu noi înșine și reconcilierea noastră cu identitatea noastră primordială nu se pot spera și apoi căuta decât într-o mișcare centripetă voluntară... în vreme ce Maya universului nostru încearcă să ne aspire în ronda sa centrifugă.

Atunci, unde este axa noastră sacră? Cu siguranță nicăieri altundeva decât în Inima noastră, deoarece prin legătura subtilă cu atomul-germen al său, Memoria Esenței noastre ne poate fi în cele din urmă restituită.

Dar cum ajungem la această Inima veritabilă - ascunsă în spatele aparenței carnale a unei pompe?

Din nou, răspunsul este individual... Există totuși schematic trei căi majore prin care fiecare dintre existențele noastre ne invită să ne apropiem.

De-a lungul paginilor, am menționat deja fără să le numesc pe două dintre ele: Cea a Serviciului, cu exemplul lui Sylvie și cea a Devoțiunii, cu venerația ritualică a unei geode, ca punct de ancorare a Theresei...

În ceea ce o privește pe a treia, aceasta este sugerată, între altele, prin lucrări precum aceasta pe care o țineți în prezent între mâini; este cea a studiului care ne permite să ne apropiem puțin câte puțin de Cunoaștere. Un studiu care se vrea non mental și care, astfel, trece, de asemenea, prin practica anumitor discipline, cum ar fi meditația sau controlul respirației, pranayama.

Am putea, desigur, să vorbim despre o a patra cale, deci o a patra rază care duce la axa roții, o cale numită „regală” de vreme ce le pune în practică pe celelalte trei simultan.

Tradițiile milenare ale Indiei le-au repertoriat, de asemenea:

- Karma yoga sau calea de a servi altora. Este deschisă tuturor, indiferent de convingerile proprii ale fiecăruia.
- Bhakti yoga sau calea adorației prin rugăciune și ofrande. Se spune că este cea mai ușoară, pentru că preconizează a se avea încredere într-o Tradiție sau credință precisă revelată.
- Yogajana sau calea Cunoașterii care trebuie să conducă la dezvoltarea Supra-mentalului sau Nous, apoi spre Sine.
- Raja Yoga sau Calea de Sinteză a Celor Trei Precedente.

Plecând de la această „scurtătură”, sunt convins că ar fi benefic pentru aceia dintre noi aflați în căutarea sensului vieții proprii și care doresc să o „locuiască” mai bine, să își acorde puțin timp pentru a determina pe ce rază a roții se percep acum. Este de la sine înțeles că ne putem foarte bine „simți” simultan pe mai multe raze sau forme de yoga.

